

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3379

гр. София, 17.04.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в закрито заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

като разгледа дело номер **3893** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на В. В. Г. от [населено място], в която е посочено, че същата се подава срещу административен акт – налагане на принудителна административна мярка– принудително задържане чрез поставяне на устройство тип “скоба” на автомобил, собственост на жалбоподателя, от служители на [фирма] – [населено място], с искане за обявяване на нищожност на посочената принудителна мярка поради липса на компетентност на органа, който я е издал; искане да бъде отменена мярката като незаконосъобразно поради липса на издаден индивидуален акт и липса на знак за платено паркиране, който да е нарушен; с жалбата е предявен и иск за възстановяване на платените разноски за сумата от 30 лв.

Съдът намира така подадената жалба за процесуално недопустима, тъй като не е налице оспорване на административен акт.

Видно от представените с жалбата доказателства, както и допълнително изисканите и представени такива от [фирма] – [населено място], на 14.02.2013г., в 15,31 часа на автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, е било поставено техническо средство за принудително задържане, тип “”скоба”, тъй като не е била заплатена такса по чл. 99, ал. 3 от ЗДвП за престой. Задържането е било извършено от служители на посоченото дружество, което не се оспорва от него.

Съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им. Легална дефиниция на понятието индивидуален административен акт е дадено с разпоредбите на чл. 21 от АПК, като в различните хипотези общ елемент е посоченото в ал. 1 изискване да е налице волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон орган или организация. Тази наложена мярка не носи белезите на индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 21 от АПК, тъй като липсва елемент от фактическия състав, а именно – властническо волеизявление, направено от

административен орган, или от друг орган или организация, овластени за това със закон.

Съгласно чл. 167, ал. 2, т.2 от ЗДвП Служби за контрол, определени от кметовете на общините използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по [чл. 99, ал. 3](#), до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство. Видно от представената Заповед №РД 09-05-479/03.09.2012г. на кмета на Столична община на основание чл. 44, ал. 1, т.7 и 8 и ал.2 от ЗМСМА и чл.55, ал. 2 от наредбата за организация на движението на територията на Столична община са определени ред и условия за принудително задържане на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба” съгласно Приложение 1. В т.1 от Приложение 1 е видно, че оперативната дейност по използването и прилагането на техническо средство „С.” се извършва от общинско дружество [фирма].

Безспорно в случая са касае за волеизявления и действия на лица, които не са органи на изпълнителната власт, поради което същите не могат да бъдат автори на административни актове и следователно не могат да се създават правоотношения на власт и подчинение. При това положение липсва волеизявление на административен орган в изпълнение на делегирани му със закона властнически правомощия, които да засягат права или законни интереси на отделни граждани. Съгласно посочената заповед на кмета на Столична община са определени екипът за принудително задържане и правомощията на контрольора от посоченото дружество, но това не овластява служителите на това дружество да издават административни актове, нито в това си качество те действат като административни органи и се създава административно правоотношение между тях и жалбоподателя, в качеството му на собственик на автомобил, по отношение на който е приложено посоченото в чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП поставяне на техническо средство за принудително задържане.

Обжалвания акт не съдържа белезите на административен акт, тъй като волеизявлението в него има гражданскоправен характер и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на АПК. В случая не намира приложение и общата клауза за обжалване, визирана в разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от КРБ, тъй като съгласно тази норма на обжалване подлежат всички административни актове, освен изрично посочените в закон, а както вече беше подчертано обжалваната заповед не носи белезите на административен акт.

Дружеството [фирма] е самостоятелно юридическо лице, различно от общината и жалбата пред съда не е насочена срещу принудителна административна мярка от предвидените по чл. 171 от ЗДвП, вкл. по т. 5, а срещу действие на общинското дружество по чл. 167, ал.2, т.2 от ЗДвП. Доводите на жалбоподателя са, че служителите на дружеството са действали в качеството на служба за контрол по чл.167, ал. 2 от ЗДвП, но в случая, дружеството е извършило действие по т.2, което не представлява принудителна административна мярка. Поради това производството по делото следва да бъде прекратено на основание чл. 159, т.1 АПК. След като е недопустима подадената жалба, следва да бъде прекратено и производството по предявения едновременно иск за присъждане на заплатените разноски.

Водим от горното и на основание чл. 159, т. 1 от АПК, Административният съд – С. град, 41-ви състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на В. В. Г. от [населено място], срещу принудителна административна мярка – принудително задържане чрез поставяне на устройство тип “скоба” на автомобил, собственост на жалбоподателя, от служители на [фирма] – [населено място].

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на В. В. Г. от [населено място], в частта, в която е предявен и иск за присъждане на заплатените разноски за сумата от 30 лв.

ПРЕКРАТЯВА производството по АД № 3893/2013г. по описа на АССГ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р. Б. в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :